

Марко Стојкић

ШЕЦЕЛЕ

(одломак из истоимене поеме)

I

Шецеле, ово су
брда која почињем да волим –
од Швебиш Хала до Валденбурга
(увек тај ветар), па Нојенштајн
(падине хеклане виноградима,
заставе, зихернадле, одбегли
грофови и њихове љупке
дебеле куварице), дрвосеча
тик поред пруге, па дуги кадар
полеглих багремова, опет куће –
твоја коса у возу, Шецеле, касније
ноћ нам у окну прелама лица,
наши духови напољу, мараме
у гротлу ноћи и нека сасвим
певљива тишина –

II

Лудвигсбург – свитање као
у стрипу – седам је, субота –
четири Корејанке, један бициклиста,

једва чујна шкрипа – светлуца
дугме на вратима, станица, улази –
улази радост у воз, Шецеле, саплићем се,
удварам старицама, у искиданом
загрљају невешто глумиш
љубомору, Шецеле, сасвим
певљива младост, нежне синкопе
срчаних тонова шина,
на прозор-платну дворишта, Шецеле,
тако мало нам треба –

III

Пиши, али обавезно
сасвим површне утиске –
како се хране, како по команди
певају „чус” чим им окренеш леђа –
сети се, цветна пијаца на Шилер-Плацу,
па оном уличицом до евангелистичке
Штифтскирхе и она музика
(виолина, хармоника, бас) – знам да је био
танго кад смо просули ситнину
(из кутије зveckаво хвала и наклон),
бол у уснама, пролеће
у твојим боковима, Шецеле,
на пијаци, у књижари, на калдрми, плочницима,
свуда те свуда те има –

IV

Шецеле, плакао сам,
празна седишта, ноћ –
жути С4 (Карлсруе – Хајлброн –
Еринген) – празна капсула бачена
у ништа, скок
без освртања (један алкос,
две три блуднице, студент) – овде
где ми и досада поставља питања
(бројим у жутом С4 неонке уредно
сложене централном линијом плафона)

нешто сам успут испустио (заустављања
само по потреби – ако случајно
ту негде живиш или намераваш
да преспаваш), да, управо овде
све почиње, у жутом С4 –
ноћ и успоравање света (мекани
slowmotion, бесано
лелујање, зјап
у непознато), у жутом сам С4,
у жутој сам временској капсули,
да, плакао сам –

V

Затварам очи и сакупљам
печате немоћи (опнасти дани,
глинени голубови, голомразица) –
чини ми се могао бих
живети било где па ипак
(решетка језика, рукохвати,
чекић за случај несреће, тешкоће
у измицању) – остаци града
из доба империје, неухватљиви
топоними, кретање, проклетство –
психограм
ништавила, стална
вртоглавица и овај плес
по гробовима, шецеле, отуђеност,
бол који дишемо (перје,
пахуље, латице, а и све остале
лепљиве ствари) –
затварам очи и шапућем –
фијаско –

VI

Крупни комади – троме
акорди упорно
падају на дирке – сећање –
250 страна Јакобијеве
Крајње историје Европје –

све је стало у фотографије, цртеже,
успутне коментаре –
крвава вожња вукојебинама
текста (и опет трoми
акорди упорно падају на дирке,
киша на прозору сивилом
разлива силуете фабрика,
мостова, раскрсница) –
на станици
капути и кишобрани невољно шетају
своје власнике
(један опушак
пада
на мокри плочник) –
журно ускакање и кратка потрага
за слободним местом – сећање –
250 страна Јакобијеве
Крајике историје Европе –
заборав овај пут, капи на прозору
сливају се, сустичу, стапају –
кретање –

VII

Анђели су ме сакрили,
Шецеле – да бих научио
лекцију о растанцима морао сам
(безизлази, дуга бдења у сенци,
свакодневна бекства у неугледна
села на обронцима) – обезбољена
помирљивост (рецимо Гајсбах –
Купферцел – Белзенберг) – страх
од бујице речи и непоткованих
коња у сутон, од љупких
банкарских службеница на путу кући,
од љубазних контролора – Шецеле,
истина је, нико никог нигде никада
није убио, нико лагао, нико издао,
нико се у праскозорје будио знојав
у туђим креветима (коњ оседлан,
напојен, спреман
за бег) – Шецеле, лоше сам сањао,

продао душу на распродаји,
продао све своје домовине,
у мамурним јутрима у возу
измишљао богове довољно
сурове за заборав, довољно нежне
да успавају Калимера (Дерцбах –
Краутхајм – Рафенштајн), а ноћу
на пустим станицама гледао приказе
болесно мирне деце у белом,
Шецеле, анђели су ме сакрили,
кроз забита села и празне вагоне
водили ме за руку –

VIII

Није било ниједног сата,
ниједне табле са натписом –
шине су ћутале
(играмо се
игле и конца,
ножа и ране),
разливао се врисак –
(призивамо
сенке
да се десе,
да цветају,
да дишу) –
није било ниједног сата,
ниједне табле са натписом
није било –

IX

Поново метеж, Шецеле, журно
пролазиш између седишта
(дречави пролећни шпалир) –
чизме до глежња, ове сезоне
жуто (пише да је синоним за раскош),
али као лимун или као сунце,
зумбане ципеле, јакне и ташне

(једна девојка те одмерава) –
онда једна па друга врата
па опет шпалир –
наравно љубичасто (краљевско)
и на све стране подразумљиве нитне
(овлаш у пролазу додирујеш наслоне),
лепет сандала, наглашени ђонови
и предимензионирани
аксесоари (микро је демоде) –
коначно седиште –
чизме (запамти) до глежња –